

ЛАСОЧКА, ЯКА НАСПРАВДІ НЕ ЛЮБИЛА ФОТОГРАФУВАТИСЯ

Ласочка терпіти не могла фотографуватися. Хоч скільки хазяйка намагалася зробити світлину, нічого з того не виходило. Щойно наводила на кицю телефон, вона втікала геть.

— Ну Ласочко, — просила хазяйка, — ну будь ласка. Зробімо фоточку, виставлю у фейсбук. От побачиш, скільки в тебе буде вподобайок і поширень.

«Навіщо мені той фейсбук? — муркала киця. — Які ще вподобайки, що за поширення? Краще за вушком почухай».

— Усі мої подруги постять у соцмережі своїх киць і котиків, — чухаючи за вушком, умовляла хазяйка Ласочку. — А я хіба гірша?

«Ти найкраща», — вдоволено муркала Ласочка й терлася мордочкою об хазяйчину долоню.

— Яка ж ти в мене мазунка! — усміхалася хазяйка, тихцем намагаючись таки зробити «фоточку».

«Яка ж ти в мене хитрунка!» — муркала на те киця, затуляла об'єктив камери пухнастим хвостиком, а потім спритно застрибувала на кухонне підвіконня.

Це було її улюблене місце в домі. Тут Ласочка могла сидіти годинами й спостерігати, що діється за вікном. Часом там літали пташечки, часом — жуки або мухи. Подвір'ям походжало кілька курочок. Найчастіше Ласочка сиділа на підвіконні. Не знічев'я, щоб повитріщатися у вікно, ні. Найчастіше киця виглядала в шибку, чи не повертається хазяйка з роботи. Без неї Ласочка сумувала...

Однієї ночі гучно вдарив грім. Небо запалало червоним. Ласочка сполошилася й побігла в кімнату до хазяйки. Та теж не спала. Вона розмовляла з кимось по телефону й плакала. До ранку вони вже не лягали. Цього дня хазяйка на роботу не пішла.

На світанку їхньою вулицею прокотився тяжкий гуркіт. Повз будинок рухалася колона танків і вантажівок. Хазяйка злякано затулила фіранкою улюблене Ласоччине віконце. З вулиці чулися крики й постріли. Незабаром до їхнього дому увірвалися озброєні люди. Хазяйка була дуже налякана.

Ласочка — теж. Заброди відібрали в хазяйки телефон і розбили його прикладом автомата. Вони щось кричали незрозумілою мовою. Хазяйчині слова завжди звучали м'яко й лагідно, а ці... Ласочка чула в них лють і страх.

Непрохані гості вивели хазяйку з будинку. Ласочка лишилася сама.

Кілька днів киця сиділа на підвіконні, пильно дивилася на порожнє подвір'я. Хазяйка не поверталась. Віднедавна Ласочка перебралася спати на хазяйчине ліжко. Там було зручно й пахло хазяйкою. Через це киці на короткі миті здавалося, що її улюблена людина поруч. Але все було не так.

Однієї ночі дім здригнувся. Ласочка вже не раз чула страшні вибухи, але вони траплялися десь віддалік. Цей мало не зруйнував увесь будинок. Задзеленчало розтрощене на друзки скло, хитнулась і навсібіч порснула кришеною цеглою стіна, шматки стелі падали просто на ліжко, з брязкотом гримнувся об підлогу карниз із-над улюбленого Ласоччиного вікна. Ласочка прожогом забилася під ліжко й просиділа там до світання.

Тепер день при дні киця виглядала хазяйку в шибку, якої не було. Одного разу китине серденько тьохнуло: хтось відчиняв хвіртку в їхній двір. Але це була не хазяйка. Це знову були ті, з автоматами.

Спочатку вони зайшли в дім і вигребли все з холодильника. Потім бігали двором за двома ще вцілілими курочками. Так і не впіймавши, голосно щось вигукуючи й регочучи, пішли.

Минали дні. Скільки їх було, важко сказати. Ласочка дуже сумувала. Хазяйка чомусь не поверталася. Уже давно Ласочка не бачила жодної живої душі.

Якогось дня киця вийшла з дому крізь розбите вікно. Вона не збиралася, але мусила. Від самого ранку їй не давав спокою сусідський пес Шерхан. Він уже кілька годин поспіль вив — так болісно й моторшно, що це годі було витерпіти.

Дах сусіднього будинку теж був розтрощений. Стіни — посічені осколками й кулями, вікна — без жодної шибки.

Ласочка увійшла в дім крізь дверний отвір. Самі ж двері, вирвані потужною силою, валялися посеред повір'я.

Шерханове виття долиняло зі спальні господарів. Чоловік лежав долілиць на присипаному уламками ліжку, жінка — навznak просто на підлозі. Шерхан сидів поміж ними і вив. І вив. І вив... Ласочці стало так боляче й так шкода Шерхана... Їй здалося, що якби й вона, Ласочка, щосили завила, то цьому чудовому величезному псу стало б легше. Але вона не вміла вити. Зовсім не вміла. Киця

тихо вийшла з кімнати. Шерхан вив іще кілька днів без упину.

Більше людей вона не бачила. Аж поки не прийшов незнайомець.

Це сталося чудового квітневого ранку. Ласочка звично сиділа на підвіконні, а він просто увійшов, побачив її та всміхнувся.

— О, привіт! Можна я тебе сфотографую?

Як же вона чекала цих слів! Як вона за ними сучила! Якби ж лише їх промовила хазяйка! Ласочка все б віддала, щоб це сталося. Але й незнайомцеві киця була рада. Нехай фотографує. Правду кажучи, вона ніколи не здогадувалася, який тяжкий сум огортає, якщо до тебе не говорить людина. Якщо ніхто не говорить.

Незнайомець зробив кілька кадрів, а потім дав Ласочці смачнющого корму з пакетика. Пообіцяв виставити фото у фейсбук і пішов собі.

А наступного дня прийшла Олеся. Вона так і сказала:

— Привіт, маленька. Мене звати Олеся. Я побачила твоє фото у фейсбуці. Підеш до мене жити? Олеся назвала Ласочку Латочкою.

«Хм, — подумала Ласочка, — майже вгадала. Побуду трохи Латочкою. Поки не знайде мене моя хазяйка...»

Знаєте, тепер киця завжди дозволяє себе фотографувати й виставляти свої фоточки у фейсбук. І разом з Олесею весь час зазирає: скільки там у неї вподобайок і поширень? Не заради слави, ні. Просто Ласочка сподівається, що хазяйка колись її побачить і обов'язково приїде. Звісно, в Олесі киці живеться дуже добре: її люблять, смачно годують, чистенько миють, чухають за вушком, але... але час від часу Ласочці хочеться щосили вити. Просто вона не вміє.

РАЛЬФ, ЯКИЙ ЗНАЙШОВСЯ ДВІЧІ

Няв! Ви Ральфа не бачили? А ви? Висловухий такий, німецький... У нормальних «німців» вуха мають стояти, кажете? Та який він там нормальний! Пішов і навіть не гавкнув на прощання. Мур-р-рло, а не друг. І де він узявся на мою голову?!

Хоча... я дуже добре пам'ятаю момент, коли Ральф з'явився в моєму житті.

Того дня Жінка сказала:

— Каво, лишаєшся на господарстві. Гляди, щоб тут був порядок. Ми скоро будемо.